

РЕШЕНИЕ

№ 738

гр. Варна, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла В. Пенева

Членове: Красимир Т. Василев
Невин Р. Шакирова

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова като разгледа докладваното от Красимир Т. Василев Въззивно гражданско дело № 20223100500549 по описа за 2022 година

Производството е въззивно, и е образувано по въззивна жалба от „БАТ СЕКЮРИТИ“ ЕООД, ЕИК 130548570, чрез адв.М. против Решение № 262884 от 29.11.2021 година, постановено по гр.дело № 14 394/2020 година, по описа на ВРС, с което съдът е уважил исковата молба и е осъдил дружеството – въззивник да заплати в полза на СТ. Д. П., ЕГН *****, следните суми, а именно:

- сумата в размер на 5940лв. /пет хиляди деветстотин и четиридесет/, представляваща дължимо, но неплатено възнаграждение за извънреден труд, полаган от ищеца на тенис-кортове „Ч.“, а именно на 16-смени на месец, всяко от 12-часа от 19.00 ч. до 07.00 ч., за периода от 01.10.2017г. до 09.07.2018г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковата молба в съда - 09.11.2020 год. до окончателното ѝ заплащане, на основание чл. 262 от КТ,

- сумата в размер на 1428.73 лв. /хиляда четиристотин двадесет и осем лева и седемдесет и три стотинки/, представляваща обезщетение за забава върху неплатените възнаграждения, считано от падежа на всяко задължение до датата на предявяване на исковата молба в съда, т.е. до 08.11.2020г. включително, на основание чл. 86 от ЗЗД,; в частта, с което е осъдено "БАТ СЕКЮРИТИ" ЕООД , ЕИК 130548570, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. "Стефансон" № 1А, ет.2 ДА ЗАПЛАТИ на СТ. Д. П. ЕГН *****, сумата от 1135 лева, представляваща сторени от ищеца съдебно[1]деловодни разноски, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, и в частта, с което е осъдено "БАТ СЕКЮРИТИ" ЕООД, ЕИК 130548570, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. "Стефансон" № 1А, ет.2 ДА ЗАПЛАТИ в

полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ВРС сумата от 514.75 лева, представляваща дължима държавна такса за производството по делото и депозит за вещо лице, на основание чл.78, ал.6 от ГПК.

Според оплакванията в жалбата решението е неправилно и не почива на адекватно тълкуване на доказателствата представени по делото. Излага се, че съдът превратно е тълкувал изготвената по делото Съдебно счетоводна експертиза и е на тази база е постановил неправилно решение. Излага се още, че тя - /ССЧЕ/ е била изготвена без да се съобразят представените от дружеството – въззивник доказателства. По същество се иска отмяна на атакувания съдебен акт и отхвърляне на исквете.

Отговор по делото е постъпил и с него въззиваемия П. намира решението за правилно, като настоява то да бъде потвърдено.

В съдебно заседание пред ВОС, въззивното дружество е редовно призовано, представлява се от адв.М., които поддържа въззивната жалба и моли тя да се уважи.

Адв.С., които представлява въззиваемата страна моли съдът да потвърди решението.

За да се произнесе по спора, като се запозна с материалите по делото и застъпените от страните становища, ВОС намери за установено следното:

Производството по делото е образувано по повод искова молба от ищеца СТ. Д. П. ЕГН *****, против "БАТ СЕКЮРИТИ" ЕООД, ЕИК 130548570, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. "Стефансон" № 1А, ет.2, с която съдът е сезиран с кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл.262 от КТ и чл.86 от ЗЗД за осъждане на ответното дружество да заплати на ищеца следните суми, а именно:

- сумата в размер на 5940 лева /пет хиляди деветстотин и четиридесет/, представляваща дължимо, но неплатено възнаграждение за извънреден труд, полаган от ищеца на тенис-кортове „Ч.", а именно на 16-смени на месец, всяко от 12-часа от 19 ч до 07 ч, за периода от 01.10.2017г. до 09.07.2018г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исквата молба в съда - 09.11.2020 год. до окончателното ѝ плащане, както и

- сумата в размер на 1428.73 лева /хиляда четиристотин двадесет и осем лева и седемдесет и три стотинки/, представляваща обезщетение за забава върху неплатените възнаграждения, считано от 16-то число при падеж на 15-то число на всеки месец, през който е следвало да се заплати за предходен месец, изчислени до деня, предхождащ датата на депозиране на настоящата молба – т.е. да 08.11.2020г. включително.

От исквата молба става ясно, че ищеца се позовава на следните твърдения: Той излага, че е сключил ТД № 576 на 13.01.2016 година с ответното дружество на длъжността „Сътрудник охрана", като в договора е посочено „пълно и сумарно изчисляване на работното време", с уговореното ОТВ - 420 лв. Посочената месторабота е „Обекти в гр. Варна".

На 30.12.2016г. с Допълнително споразумение № ЧР-03-1/30.12.2016г., на основание чл. 119 от КТ трудовото възнаграждение се променя на 460 лева, считано от 01.01.2017г., а съгласно Допълнително споразумение № ЧР-02-2/29.12.2017г. считано от 01.01.2018г. се увеличава на 510 лв.

Правоотношението е прекратено на 10.07.2018г. по искане на работника.Ищеца излага още, че е пенсионер, но поради ниската пенсия е търсел допълнителни доходи, като макар официалното му работно място да е на автопаркинг на туристически автобуси в м-т „М.р.“ / по схемата 24 часа - дежурство и 72 часа почивка/, през март 2017 година му е било предложено да работи и на втори обект - Тенис кортовете на СК „Ч.“ - обект, стопанисван от Общинско предприятие „Спорт за всички“. Дежурствата му на този втори обект са две последователни смени от 19 часа до 07 часа, т.е. две от почивните му вечери от основното дежурство на „М.р.“.Дневни дежурства не били давани.Ищцовата страна сочи, че дежурствата, които ищецът е давал на тенис-кортовете в „Ч.“, се явяват изцяло извънреден труд по см. на чл. 143 от КТ, като освен, че е неплатен, същият е бил и с продължителност, по-голяма от допустимата по чл. 146, ал. 2, т. 1, 2 и 3 от КТ.

Страните в процеса не спорят, а е видно и от доказателствата по делото, че съобразно Трудов договор № 576/13.01.2016г., ищецът е заемал длъжността „Сътрудник охрана“, с място на работа обекти под охрана на територията на гр.Варна и област.Трудовото възнаграждение първоначално е било в размер на 420 лева, по късно в размер на 460 лева и накрая в размер на 510 лева.Видно от Заявление от 09.07.2018 година от СТ. Д. П. до управителя на ответното дружество, ищецът е заявил желание за прекратяване на трудово правоотношение, считано от 10.07.2018г.

Със Заповед № 1204/10.07.2018г. е прекратено трудовото правоотношение на ищеца СТ. Д. П. с ответното дружество , считано от 10.07.2018г. , с посочени причини за прекратяване на трудовия договор-заявление на работника.

Представени са в оригинал от ищеца графици за дежурствата на охранителния състав на обект СК “Ч.“ –Варна за м.03.2018г. и м.06.2018г., в които е посочен и ищецът С.П..

Приобщени по делото са представените от ответника Графици-отчетни форми за охрана на обект СК „Ч.“ за периода м. октомври 2017г - м. юни 2018г. , както разходни касови ордери за получени възнаграждения от СТ. Д. П. за охрана на обект СК „Ч.“ за месеците февруари, март, април, май и юни 2018г.

Приета е Справка за начисления на възнаграждения на С.П. за процесния период.

Представено е платежно нареждане за изплатени възнаграждения на ищеца по трудов договор и лихва за забава в размер на 757,58 лв.

Пред ВРС е била изготвена Съдебно счетоводна експертиза, от заключението на която става ясно, че за исковия период е бил положен от ищеца извънреден труд, който възлиза на сумата в размера на 8166.72 лв. Лихвата за забава върху така изчислената сума за процесния период на начисляване е в размер на 2179.02 лв.

Пред ВРС са били разпитани свидетели: Свидетеля П. П., заемаш длъжността организатор охрана в ответното дружество „Бат секюрити“ , считано от 2014г. до настоящия момент твърди, че той се занимава с графиците на служителите, изготвя ги лично и ги изпраща в София за утвърждаване от управителя на ответното дружество, като счита, че представените от ищеца графици не са същите, а такива са представените графици от ответника. Свидетелят успява да спомни, че ищецът С.П. е бил

сътрудник – охранител в ответното дружество и е охранявал М.р.. Св.П. излага, че ищецът е охранявал и тенис корт Ч. , когато е бил свободен и не бил е вписан в графика, т.к. не са му стигали финансовите средства и го е бил помолил да го впише в графика. Свидетелят излага , че не е оставил дневник за водене, който , кога приема и предава дежурството, т.к. той няма имущество, за което да носи отговорност.

При тези данни, ВРС е приел, че претенцията се явява доказана и е осъдил въззивното дружество да заплати търсените суми.

Пред ВОС, освен приобщаването на исканите от страните писмени доказателства, бе изготвена и нова съдебно счетоводна експертиза.От заключението на същата става ясно следното:

- ако се съобразят представените от ищцовата страна графици, тетрадка за дежурства, то общо дължимото БТВ за целия период възлиза на **8 166.72 лева**.Ако се приеме / втори вариант/, че въззивното дружество е заплатило сумата от 2 569.17 лева, то размера на търсената сума е 5 597.55 лева.

- ако се възприемат представените от страна на дружеството въззивник писмени документи то дължимото БТВ за периода е в размер на 2 540.25 лева.Ако обаче се съобразят представените от дружеството писмени документи дори е надплатено със сумата от 28.92 лева, т.е. възнаграждение не се дължи.

При тези данни становището на съда е следното:

Съвсем правилно решаващата съдебна инстанция е започнала правната част от мотивите с изясняване на обстоятелството кое е извънреден труд и как той следва да се заплаща.В съответствие със задължителната практика на ВКС – конкретно - Решение № 14 от 27.03.2012 г. на ВКС по гр. д. № 405/2011 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията А. Б., при подневното отчитане на работното време, когато работник или служител отработи в повече от законоустановеното работно време за длъжността, то се отчита като извънреден труд във всеки отделен месец.При сумираното изчисляване, установената нормална продължителност на работното време се спазва средно за определен по-продължителен от деня и седмицата период от време. В този случай продължителността на работното време през отделните дни може да надвишава нормалната, но работата в повече се компенсира с почивка в границите на отчетния период. По този начин балансът на работното и свободното време се запазват средно за периода на отчитане. Когато в края на отчитане, нормата работно време е превишена, ще е налице извънреден труд. Положеният труд в събота и неделя не се явява извънреден, ако по график се пада на дадения работник или служител да бъде на работа през тези дни.Във всички случаи на работа - и при нормиран и при ненормиран работен ден, през официалните празници положеният труд се заплаща според уговореното, но не по-малко от удвоения размер на трудовото възнаграждение, определено по трудовия договор. Така че няма значение дали се касае за извънреден труд или не.За времето, през което се полага извънреден труд се заплаща трудово възнаграждение според времетраенето или според изработеното. Това зависи от прилаганата, според сключения трудов договор система на заплащане на труда.

Също съобразно тази практика, в тежест на работника е да установи завишаването на месечната продължителност на работното време, за което са допустими всички доказателствени средства, в това число и свидетелски.

Неводенето на писмен отчет за положен извънреден труд от работодателя не прехвърля доказателствената тежест върху него, но липсата на подобна отчетност сама по себе си не доказва, че няма извършена работа в някоя хипотезите на чл.143 ал.1 КТ. Въпрос на конкретна преценка, с оглед становищата на страните, доводите им и събраните по делото доказателства е установяването или не на положен извънреден труд.

От друга страна, в тежест на работодателя е да докаже заплащането на извънредния труд, ако такъв в действителност е положен, като са допустими писмените доказателства и съдебните експертизи. Когато насрещните страни спорят относно дължимото и съответно заплатеното трудово възнаграждение поради различия в твърденията относно продължителността на работното време, неговото разпределение и възприетия начин за отчитането му, тогава всяка от тях трябва да докаже пълно и главно фактите и обстоятелства във връзка с конкретните си твърдения.

От представените по делото доказателства, ВОС намира, че претенцията се явява доказана, като съображенията за това намират опора в доказателствата по делото. На първо място е видно от представените разплащателни ведомости, че официално ищеца се е водил като служител в район „М.р.“, трудовото му възнаграждение е било изчислявано на база на полаганите там дежурства по график, без да се отчита обстоятелството, че отделно от този обект той е полагал труд и на друг – тенис кортовете в комплекс „Ч.“. Този факт изрично се потвърждава от представените писмени документи – Писмо изх. № 752 от 12.05.21 година с което Община – град Варна го уведомява, че за периода от 01.04.2016 година до 09.07.2018 година охранителната дейност на тенис кортовете в к-с „Ч.“ е била поета от „Бат секюрити“ ЕООД, ЕИК 130548570. Нещо повече – охраната е била осъществявана от 20.00 часа до 08.00 часа от един служител на смяна, като за целта е воден присъствен дневник, предоставен от наелата ги фирма /вж.л.151/. Въпросния Дневник е бил приобщен към настоящото дело, като преди това е приложен към гр.дело № 4952/2020 година и дава съвсем реална представа за интензитета на полагания от страна на ищеца труд. Съдът дава вяра на въпросния присъствен Дневник, като го намира за обективен, съобразен както с твърденията на ищцовата страна, така и с останалите доказателства по делото, и най – вече същия указва не само естеството, но и продължителността на полагания труд. Също доказан факт е, че въпросния присъствен Дневник е бил изготвен по искане на Общинската служба „Спорт“, нещо повече – той е бил проверяван от Директора на това общинско предприятие – вж.л.147 и л.159 от делото. Възприемайки горното, съдът следва да отговори дали полагания от страна на ищеца труд е бил заплатен, кога е станало това и в какъв размер.

Съобразявайки изготвеното от в.л. Т. експертно заключение и предвид мотивите по – горе, съдът дава вяра на вариант Първи, според които пълния размер на заработеното от ищеца е **8 166.72 лева**. Отсъствието на изменение на исковата претенция обаче не дава възможност на съда да се произнесе свръх петитум, а приема, че следва да сведе преценката си до предявения размер - сумата в размер на 5940 лева /пет хиляди деветстотин и четиридесет/, представляваща дължимо, но неплатено възнаграждение за извънреден труд, полаган от ищеца на тенис-кортове „Ч.“, а именно на 16-смени на месец,

всяко от 12-часа от 19.00 ч. до 07.00 ч., за периода от 01.10.2017г. до 09.07.2018г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковата молба в съда - 09.11.2020 год. до окончателното ѝ заплащане, на основание чл. 262 от КТ, както и сумата в размер на 1428.73 лева /хиляда четиристотин двадесет и осем лева и седемдесет и три стотинки/, представляваща обезщетение за забава върху неплатените възнаграждения, считано от падежа на всяко задължение до датата на предявяване на исковата молба в съда, т.е. до 08.11.2020г. включително, на основание чл. 86 от ЗЗД.Приложените от страна на страна на дружеството – въззивник ведомости за заплати – л.107 – л.131 показват недвусмислено, че е било заплатено единствено дължимото трудово възнаграждение за полагания от ищеца труд в района на „М.р.“, но не и допълнителния, полаган в спортен тенис комплекс Ч.“.

Обсъждайки изразените в съдебно заседание доводи от страна на въззивното дружество, ВОС намира, че те остават изолирани от доказателствения материал.В тях се излага, че положения от страна на ищеца труд е бил изцяло заплатен, без да се държи сметка, че този извод не кореспондира с представените от самото дружество писмени документи – ведомости за получени заплати –л.107 – л.131, както и отразеното в последните, че се касае за полагания в „М.р.“ труд.Отделно от горното представения Дневник и наличната по делото Съдебно счетоводна експертиза убеждават в правотата на ищеца.

При тези данни и с тези мотиви, въззивния съд намира, че претенцията се явява доказана, както по основание, така и по размер и че решението на ВРС не страда от пороци в тази насока.Ето защо същото е редно да се потвърди, а с оглед изхода на спора в полза на ищцовата страна да бъдат присъдени и разноски.

Предвид изложеното по – горе, ВОС,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 262884 от 29.11.2021 година, постановено по гр.дело № 14 394/2020 година, по описа на ВРС, единадесети състав.

ОСЪЖДА "БАТ СЕКЮРИТИ" ЕООД, ЕИК 130548570, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. "Стефансон" № 1А, ет.2 да заплати в полза на СТ. Д. П., ЕГН ***** сумата от 800 / осемстотин/лева, представляваща извършени от ищеца съдебно-деловодни разноски пред ВОС – адвокатски хонорар.

Решението подлежи на обжалване пред състав на Върховен Касационен Съд на Р България, в едномесечен срок от съобщаването на страните, при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____